

Із балкону першого поверху...

Мирослава Семенюк

Із балкону першого поверху
Я не бачу людських облич...
Чужі душі укриті мороком,
Їх від мене сховала ніч...

Я не в змозі пройти екзамени
На знання, чия правда жива.
Посилаю думки телеграмами,
Все ковтаючи щирі слова.

Та кому ж, як не їм, як не світові
Розказала б, що бачу вві сні?!?!
А, виходить, я вірю лиш вітрові,
Що заводить пісні голосні...